

да скачатъ голѣми и дълги скокове, да се ка-
терятъ по дърветата и сръчно да повалятъ въ
пехливанска борба силнитѣ другари отъ по-
горнитѣ отдѣления. Буйниятъ нравъ на този
малькъ на ръстъ преселникъ, който не пона-
сялъ никакви възражения отъ другаритѣ си,
който не се подчинявалъ никому, влизалъ въ
разпри не единъ пжтъ съ всѣки — скоро въз-
пламналъ върху едно разглезено дете, чедо на
Тодоръ Шишковъ — селски чорбаджия. По-
следното го оскърбило по нѣкакъвъ поводъ
въ училище и Стефанъ така хубаво го набилъ
съ тояга на селския мегданъ, че трѣбвало да
го увиватъ въ кожи. Дигнала се цѣла олелия
въ селото и родителитѣ на Стефана били при-
нудени да го взематъ отъ училище и да на-
пуснатъ Бей Даутъ всрѣдъ зима, като отишли
да живѣятъ въ село Сарж Юртъ, заедно съ току
що родилия се братъ на Стефана — Станчо.

Въ новото заселище трудно заживѣло
бедното семейство. Оскждицата наново затро-
пала по вратитѣ на бедния домъ. Грижата за
насжщния прегърбила бащата на Стефана и
посребрила коситѣ на майка му. Всички трѣб-
вало съ непосиленъ трудъ да искарватъ кора-
вото парче хлѣбъ.

Малкиятъ Стефанъ, който негли е виж-
далъ въ себе си причината за страданието на
семейството му, растналъ съ скрита болка, ала
укора на сестра си Пена буйниятъ му нравъ